

Tänk så vacker man är på sin Kawasaki Classic!

Under en utflykt på min Vulcan, träffade jag en yppig blondin 50+, i sällskap med sin mamma. Naturligtvis var det min vitröda Classic som drog dem åt mitt håll. Efter en stunds prat om hojen och dess smäckra linjer och coola stuk, kom vi in på ämnet övervikt. Plötsligt säger hon.

- Om du visste hur vacker du är, skulle du inte snacka så mycket om din övervikt.

Jag sätter Colan i halsen, hostande försöker jag förstå vad hon nyss sagt. Att min Vulcan gör konstiga saker med ägarens inre, det är jag bekant med, även att en och annan beundrar den, men detta? Kan det vara så att yppiga blondiner går igång på dessa hojar? Jag fattar mig en aning och säger.

- Man får tacka, tack, tack, men du har nog fel glasögon idag. Hon byter till läsglasögonen.
- Nä, du är lika fin i dessa glasögon, säger hon och ser på min person med *tindrande* ögon. Ojoj... Hur har jag, en gubbjävel med övervikt kunnat sno uppmärksamheten från en Vulcan? Obegripligt. En tanke slår mig om mig och min Vulcan. "skönheten och odjuret". Där jag såklart INTE är skönheten.

Men ändå, du läste rätt. Jag är inte bara begåvad med att kunna skriva, jag är tydligen vacker också. I alla fall om man får tro denna kvinna, vars gård jag får ta i besittning, bara jag flyttar in och håller alla kåta gubbar borta från hennes veranda. Äntligen någon som ser min potential samt nyttan med att vara allt för stor.

- Försvinn era satans kåtbockar, låt henne vara ifred! Annars får ni med mig att göra, å kom ihåg det, era jävla... Naturligtvis står min Classic även på uppfarten och ser farlig och cool ut och fungerar som en symbol för "kom inte här å jävlas".

Då skulle hon få fred, från alla dessa utsvultna män. Historien lyder som så, att hon bor på en gård, några kilometer upp bland fjällen. Nedanför finns en liten by, vars innevånarantal lätt går att räkna. Bland dessa innevånare finnes en hel del gubbar, som varje gång de nallar av det hemgjorda batterivattnet, alltid även får för sig att denna blonda, vackra kvinna, lider alla helveteskval, eftersom hon bor alldeles ensam på gården. Hon är tack vare avsaknaden av en karl, så liderlig och öm, att det kliar överallt på hennes kropp.

Förmodligen ligger hon där, och bara väntar på att bli salig i sin himmel. I alla fall är det vad dessa gubbar får för sig, när deras dryck förvandlat dem till hårda män med riktiga märkesverktyg. Som en direkt effekt av detta är det alltid någon som får för sig att gå vägen till hennes gård, och där försöka fjäska sig in i till den behövande människan.

Det slutar enligt hennes egen utsago, att de sitter några timmar på hennes veranda efter en redig utskällning, låst ytterdörr samt några förmaningar att de skall gå hem till sina fruar. Där sitter de sedan eftersom för mycket brännvin och promenader är en arbetsam kombination. När tiden fått dem att nyktra till en aning, börjar de inse sitt misstag, ber henne att inte säga nåt till frun hemma i stugan, och knallar snopet hem med svansen mellan benen. (tolka det hur ni vill).

Då slår mig tanken, att hur jag än ser ut, har jag alltid haft en förmåga att dra på mig kärringar över 50 år. Jo för så har det varit, även när jag endast var Tjugo år gammal. Längst kom hon som plötsligt stack handen innanför mina jeansshorts, så jag plockade några brevlådor med min Volvo i ren upphets...förskräckelse. Kortast kom hon som jagade mig tills hon fastnade dubbelvikt i ett tomt badkar. Där satt hon fast, som hon vore en fällkniv. Då pep jag iväg åt annat håll fort som attan.

Hur som helst, gården med den välbevarade blondinen är lockande. Kanske man åker på en semestertripp på Vulcanen dit någon gång, och kollar vad man missat. För om sanningen skall fram, damer över 50 duger gott, näst efter en Kawasaki Custom då.

Rocka & Rulla.

Customhasse.